

Micuța vrăjitoare

Traducere din franceză de Diana Alina Ene

– Lisbeth! Ce Dumnezeu faci? O să pierdem trenul!

– Da, mama, știu... Dar Socrate s-a urcat pe acoperiș și nu mai vrea

Respect pentru să coboare, și cărți

– Știi ceva, Lisbeth? Ajunge! Ori reușești să-l vâri pe motanul ăla ridicol...

– ... în cușca de transport, ori îl lăsăm aici! Am înțeleș, mama.

– Ești mai încăpățânat decât un catâr! murmură Lisbeth. Intră înapoi în cutie. O să te țin în brațe imediat ce vom rămâne singuri. Socrate se supune, în cele din urmă. Așa că întreaga familie se grăbește spre gară. Acolo, Lisbeth și motanul ei de-abia au timp să se urce în vagon, că trenul o și ia din loc.

În fiecare iarnă, Lisbeth își petrece Crăciunul la bunica Olga. Dar merge întotdeauna singură, pentru că părinții ei sunt niște oameni foarte IMPORTANTI! Sunt proprietarii celui mai mare magazin din oraș. Așa că nu au timp de distracție și cu atât mai puțin să se ocupe de Lisbeth. Mai ales de Crăciun!

Fetița e obișnuită să meargă cu trenul singură. În timpul călătoriei, privește pe fereastră peisajul ce îmbracă haină albă. Socrate, așezat pe genunchii ei, toarce și apoi adoarme. Vârfurile lăbuțelor îi tresar în somn: „Vise plăcute, dragul meu Socrate!” îi șoptește ea.

Lisbeth de-abia așteaptă să-și revadă bunica. E singurul adult din familie care o înțelege și n-o bodogănește cât e ziua de lungă pentru apucăturile ei urâte. Pentru că Lisbeth are prostul obicei de a termina frazele celorlalți... înainte ca ei să apuce să le rostească. Profesorul o pedepsește în mod constant, colegile de la școală nu mai vorbesc cu ea, iar părinții oftează exasperați. În schimb, bunica e de părere că acesta este un dar.

Respect pentru oameni și cărți

